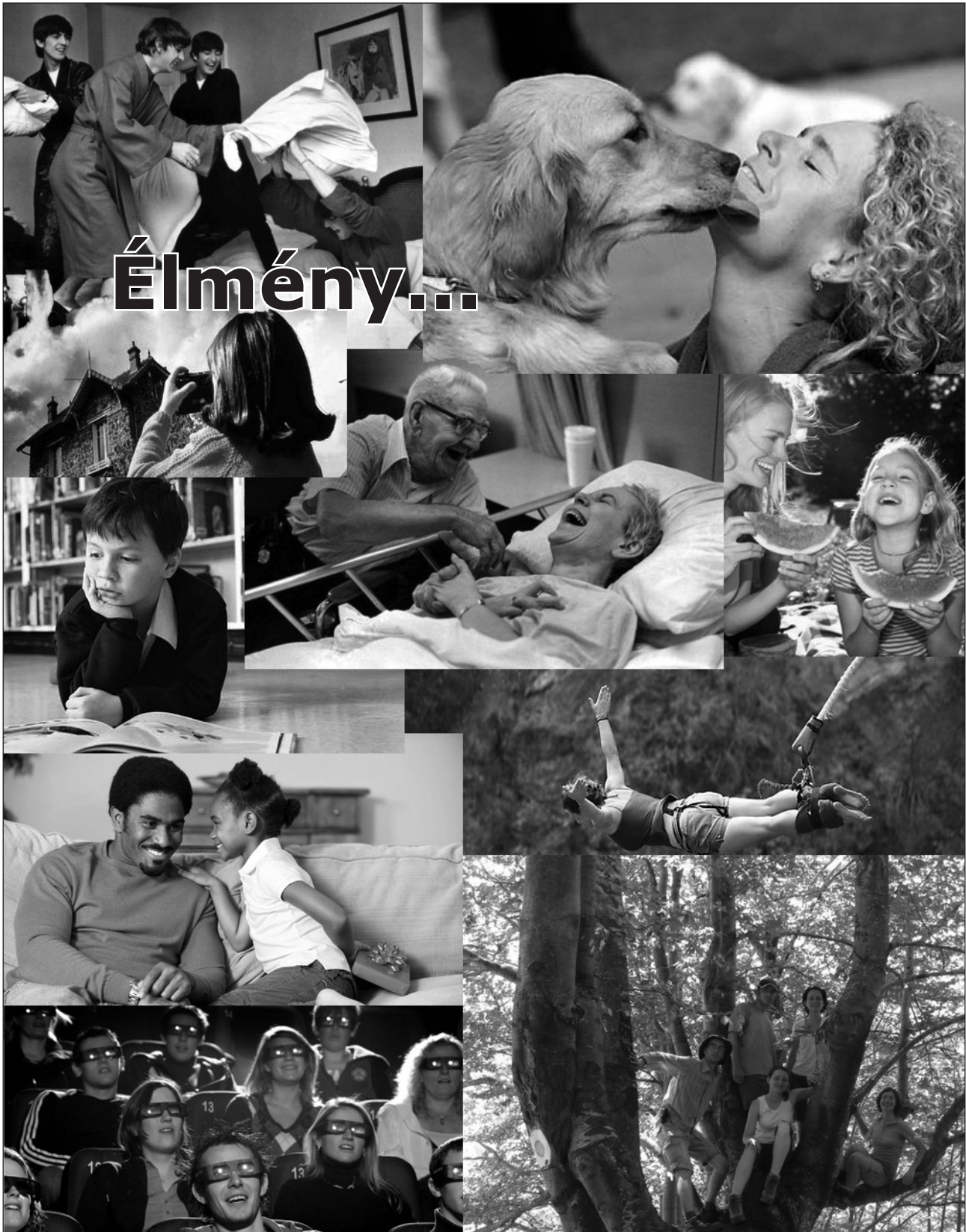

Kefi®

A kolozsvári Főiskolás Ifjúsági Keresztény Egyesület lapja

AGYalunk

Amikor felénk fordul az Isten

Élményfürdő, élménypedagógia, élménytúra, Windows élményindex, élménymúzeum, élménypark – minden az élményről szól. Mennyire meghatározó ez az életünkben, hiszen a vakáció akkor igazán vakáció, ha élménydús, a leánykérés akkor „igazi”, ha ejtőernyőzés közben történik, vagy moziban vetítik ki az előzetesek alatt, vagy a fél utca egy musicalben tör ki, amit a leendő vőlegény vezet stb. És ha életünk annyi területét átítatja az élménykeresés, vajon pont az Istennel való kapcsolatunkból maradna ki? Pont a legfontosabb ne lenne élménydús? Főleg, hogy a bibliai szereplőknek volt istenélményük. És ma is hallani egy-két történetben, bizonyágtételben, hogy „találkoztam Istennel” – és az eredmény természetesen az, hogy „megoldódott az életem”. Én miért nem találkozom *így* Istennel, miért nincs *ilyen* élményem? Mit értenek ezen azok, akik mondják? És miért nem tűnik hitelesnek sok ilyen bizonyágtétel? Fontos-e ez egyáltalán a hitem megélésében, a kitartásban?

Az istenélmény mindenekelőtt *találkozás*. És pedig meghatározó találkozás. Ezért mondja Péter apostol az 1Pt 2-ben, hogy Krisztus sarokkő. Meghatározó, fontos, a legfontosabb. Azoknak, akik hiszünk Benne. Nekünk drága kincs. A hitetleneknek pedig botránkozás, nem tudják beépíteni a világképükbe, nekünk meg mindenben Ő az alap, rá építjük barátságaink, tanulásunk, kocsmázásunk, házasságunk, gyerekvállalásunk, munkánk stb. Ezért minden hívőnek szüksége van a találkozásra. A találkozás legnagyobb akadálya pedig nem a nemakarás, hanem a színlelés. Amikor kirekesztve érzem magam egy társaságból, kisebbrendűnek érzem magam mások közt, mert nekem nem volt (olyan) istenélményem, mint nekik, akkor színlelek, kitalálok, utánozok. Így jelennek meg az üres kegyes frázisok a beszédemben, így lesz nagy semmitmondó csöpögős szöveg a bizonyágtételem - „mindent a beilleszkedésért”.

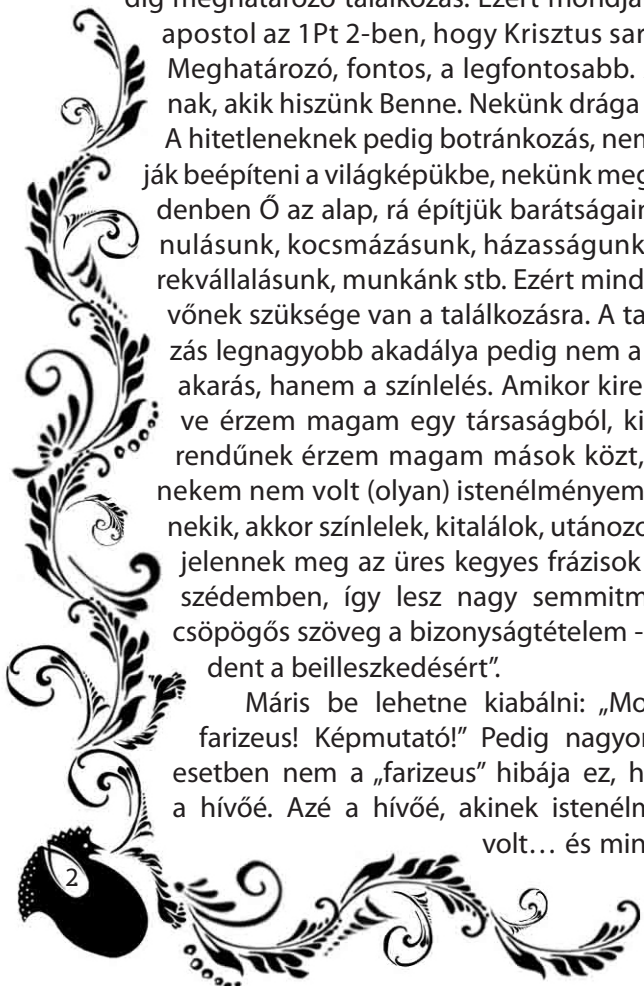
Máris be lehetne kiabálni: „Mocskos farizeus! Képmutató!” Pedig nagyon sok esetben nem a „farizeus” hibája ez, hanem a hívőé. Azé a hívőé, akinek istenélménye volt... és minőség-

beli
ka -

tegorizálást fabrikált belőle. Hogy jobb vagyok, magasabb szinten vagyok, nagyobb létjogosultságom van, mint neked. Ezeket nem mondjuk ki, de megszületik bennünk, amikor Isten előtt próbálunk megállni, és észrevesszük, hogy nem tudunk, de ha már nem lehetünk tökéletesek Előtte, akkor hivatkozunk arra, hogy legalább a többieknél jobbak vagyunk. Ennek pedig egyenes következménye az élményeinkkel való dicsekvés, és emiatt nem bírnak elviselni az emberek. Nem a jóságunk miatt, hanem mert gőgöt faragtunk abból, amit ingyen kegyelemből kaptunk, és ugyanúgy kaphatta volna az az ember is, akit mi lenézünk.

Lehet így is élni az istenélménnyel. Visszaélni. És ekkor veszíti el erejét. Ezért nem tartós, és ezért érezzük azt bizonyos idő elteltével, hogy mintha nem is az lett volna, már meg lehet magyarázni, már hiányzik belőle a csoda, a természetfeletti, a találkozás. Lehet, hogy csak a túlfűtött fantáziám az oka. Igen, és mégsem. Nem, nem képzelődtem, volt valami, Isten tényleg részesít a találkozás élményében. De abban a pillanatban, ahogy beleviszem azt a gondolatot, hogy azért történhetett ez meg velem, mert különb vagyok másoknál, vagy hogy ez különbbé tesz másoknál, kiirtom belőle a találkozást, Isten visszavonul, nem vállal közösséget ezzel a gondolattal. Akkor már csak a magam gondolatával találkoztam.

Ez pedig nem csak semlegesíti az istenélményt, hanem ítélletté és átokká teszi. Hogyan? Ha az istenélményem önmagam kiemelését szolgálja, akkor kivétel nélkül mindig következik a zuhanás. A magas lóról nagyot lehet esni. Mert az csak illúzió, hogy különb vagyok másoknál. Ha cselekedeteimben megbukok, tévedek, csalódást okozok magamnak, nem tudok következetes maradni a tökéletes énhez, ak-

Amikor felénk fordul az Isten

kor következik az, hogy elítélem saját magam. Még ha kifelé védekezem is, agresszív leszek, hogy bizonyítsak. Hangosan ítélek mások felett, de belül minden engem vádol. Ebből lesz a frusztrált keresztyén élet, a bizonyítási kényszer, a pizskálódó keresztyénség, aminek semmi köze nincs Krisztushoz, nem vágyódnak hozzám az emberek, hanem egyenesen menekülnek. Így lesz az istenélményből nemcsak erőtlenség, hanem egyenesen átok.

Mi a megoldás tehát? Hogyan lehet új és hiteles istenélményem?

Először is tisztázni kell, hogy az istenélmény nem túlfűtött érzelmi állapot. Nem kell hozzá tömeges, hangosító ifis zene, felemelt kezekkel, elérzékenyült hanggal énekelt „szeretlek, Atyám”, bár az is válhat istenélmény forrásává. *Az istenélmény az, amikor felfedezed az összefüggést a szükséged és Krisztus kereszthalála között.* Ez sokféle formában jöhet létre: éneklés közben, napi csendességben, istentiszteleten, a teremtésben gyönyörködve, és bármilyen helyzetben, ami ráébreszt, hogy Isten szeretete a te problémáiddal is törődik. És ennek legtökéletesebb megnyilvánulása az, hogy az emberré lett Isten Fia kínhalt halt, hogy te kiteljesedj. A szeretet az, ami-

re szükségünk van a teljessé léételhez. Nem szavak, nem érzelmek, nem azonosítható semmivel, amit mi rendelésre létre tudunk hozni.

Az istenélmény a szükséged és Krisztus kereszthalála közötti összefüggés felfedezése. Ezért van ott állandóan a lehetősége, és mégsem történik meg mindig. A katolikus misében minden alkalommal megáldoztatik a Krisztus. Azaz a testvére lett ostya és vérévé lett bor megtöretik és kionttatik, és létrejön az áldozat a jelenben. Ha ez arra utal, hogy Krisztusnak mindig külön meg kell áldoztatnia, akkor az félrevezető. De ha a cselekmény által ma valósággá lesz az Ő áldozata, válasz lesz Ő a mai problémámra, akkor az istenélmény. Ugyanakkor, ha a református úrvacsora nem hozza számomra a jelenbe az Ő áldozatának erejét és aktualitását, és csak megemlékezés marad, akkor nem érek vele semmit. Könnyű átesni a ló másik oldalára. De ha az istenélményem valóban istenélmény marad, a kereszt aktualitás lesz számomra, akkor nem válik lenézéssé, vagy éppen átokká, hanem új szárnyakat ad, olyanokat, amilyenek még az ifjaknak sincsenek, hanem csak azoknak, akik az Úrban bíznak (Ézs 40,29–31).

Szakács Előd

Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem, mielőtt elragadnak tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem a benned működő lélekből kétszeres rész! Ő ezt mondta: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadnak tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy. Amikor azután tovább mentek, és beszélgettek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe. Elizeus látta ezt, és így kiáltott: Atyám! Atyám! Izráel harci kocsijai és lovasai! Azután nem látta őt többé. Ekkor megragadta a ruháját, és két darabra szakította. Majd fölemelte Illés leesett palástját, és megint odaállt a Jordán partjára. Fogta Illésnek a leesett palástját, ráütött a vízre, és így szólt: Hol van az Úr, Illés Istene, hol van Ő? Amikor ráütött a vízre, az kettévált, Elizeus pedig átment rajta. Látták ezt a próféta tanítványok, akik átellenben, Jerikóban voltak, és ezt mondták: Az Illésben működő lélek Elizeusra szállt! És eléje menve a földre borultak előtte.

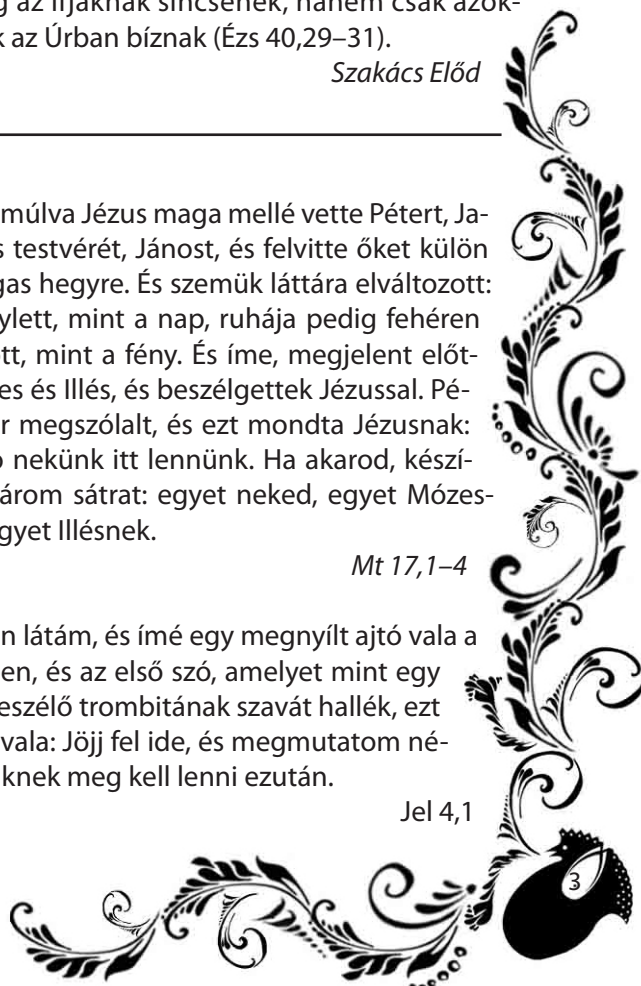
2Kir 2,9–15

Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehéren ragyogott, mint a fény. És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, készíts itt három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.

Mt 17,1–4

Ezek után látám, és ímé egy megnyílt ajtó vala a mennyben, és az első szó, amelyet mint egy velem beszélő trombitának szavát hallék, ezt mondja vala: Jöjj fel ide, és megmutatom neked, amiknek meg kell lenni ezután.

Jel 4,1

FOTÓcella

Egy pillanatot akkor tud erősen megélni az ember, ha minden mást kizár, ha nem hagyja, hogy a körülmények nyugtalanítsák, csak engedi, hogy az élmény teljesen kitöltse.

Vannak az életünkben olyan események, amelyekről – miközben javában zajlanak még – tudjuk, hogy sohasem felejtjük el. Ilyen egy-egy jó beszélgetés, egy ölelés, néha egy szép zene; amíg éled, egy Hang azt mondja benned: „szívd magadba jó mélyen ezt az élményt, mert ebből kell táplálkoznod egy életen át!” Ne felejtsd el!... Ide vissza kell találnod, mindig!

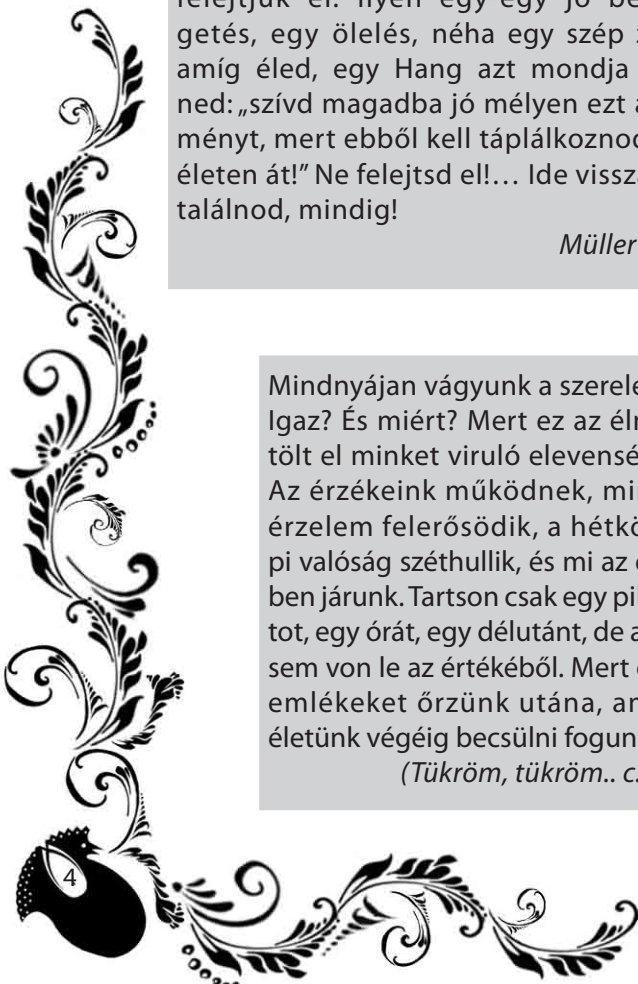
Müller Péter

Mindnyájan vágyunk a szerelemre! Igaz? És miért? Mert ez az élmény tölt el minket viruló elevenséggel. Az érzékeink működnek, minden érzélem felerősödik, a hétköznapi valóság széthullik, és mi az egekben járunk. Tartson csak egy pillanatot, egy órát, egy délutánt, de az mit sem von le az értékéből. Mert olyan emlékeket őrzünk utána, amiket életünk végéig becsülni fogunk.

(Tükröm, tükröm.. c. film)

„A hosszú és jó életet nem évekkel, hanem élményekkel és megismeréssel mérik.”

Popper Péter

FOTÓcella

Nem kell ahhoz semmi különleges ok, hogy jól érezd magad – egyszerűen elhatározod, hogy azonnal boldog leszel, egyszerűen csak azért, mert élsz, egyszerűen azért, mert így akarsz.”

Anthony Robbins

„Add meg minden napnak az esélyt, hogy életed legszebb napja legyen!”

Mark Twain

– Mit jelent az, hogy „utolsó”?
– „Utolsó”? Csak annyit jelent, hogy sohase felejtse el a pillanatot. Amíg közönyösen éled az életedet, gépiesen és megszokásból, elsuhannak melletted a nagy dolgok. Semmivé olvadnak az események. De amikor azt mondják: „utolsó”, a kép megáll, hirtelen óriásivá növekszik lelkedben a pillanat, és nem felejtet el soha. Ha jól élsz, minden pillanatotod „utolsó” pillanat lesz. Nagy, piros betűs élmény! Ha valamit „utoljára” látsz, jól megnézed. A lelked lefényképezi, és maradandóvá teszi.

Müller Péter

Minden jól hangzó mondatot maximális gyanúval kell fogadnod. ... Az üres tárgyak gyakrabban sikerednek kerekre.

Moldova György

Az a baj az interneten terjedő idézetekkel, hogy nem lehet ellenőrizni a forrásukat.

Petőfi Sándor

MAGunkról

Lázár Kinga

Bevallom, hogy sosem szerettem bemutatkozni, elmondani, ki vagyok, honnan jövök, mit csinállok, mit szeretek stb. Mindig azt mondtam, ha kíváncsi valaki, nyitott vagyok rá, hogy felfedezzen, mind pozitív, mind negatív részecskéimmel.

De: Kolozsváron születtem és itt is élek. A Babeş-Bolyai Tudományegyetemen végeztem alapképzésen a szociológia szakot, amit sosem szerettem. Most mesterezem a szociális munkán, tanácsadásból. Az órák nagy része gyakorlat, esetek megbeszélése, furcsának tűnt, ezért az elején nem élveztem, de most kezdek belejönni.

Jelenleg nem dolgozom (ha tudtok valamit, szójatok), de két helyen önkénteskedem: a FIKÉNél, ahol már két éve teljes gőzzel benne vagyok mindenben és a Reftelsznel (Református Telefonos Szeretetszolgálat), ahova a 72 óra kompromisszumok nélkül program által juthattam el. Úgy érzem, számomra ez nagy kihívás, amire az Úr elhívott.

A FIKE valóban második otthon lett számomra. Mai napig is hálás vagyok Nagy Edithnek, hogy bekerülhettem a közösségbe ezelőtt két évvel. Az igazság az, hogy már azelőtt is hallottam róla és tudtam, hogy nagyon jól működik, de sosem mertem csak úgy belecsöppenni. A levelezőlistán is fent voltam, és ott láttam egy levelet, ahol rajzversenyt hirdettek, így vettem rá magam, hogy elmenjek. Azóta egyszerűen nem tudok elszakadni tőle.

A sok jó program, a sok áldás amit kapok, a sok jó ember, aki körülvesz... úgy érzem magam, mint a mennyországban. Nagyon tudom ajánlani mindenkinek, hogy jöjjön és kóstolja meg a FIKE világát, mert veszténivalója nincs. Én nagyon hamar munkatárs lettem, mivel már az elején sokat tettem-vettem és rám kérdeztek, hogy nem szeretnék-e az lenni. Mondtam, hogy dehogynem, sőt!

A sok erő, lelkesedés, amit próbálok belevinni, mind az Úrtól van. Az Ő segítségével nélkül nem lennék képes erre az egészre.

Különb: nagyon szeretek rajzolni, pingpongozni, tollasozni, kosárlabdázni, korcsolyázni, főzni, sütni... jaj de sok mindent szeretek! Mit nem szeretek? Talán mosogatni.

Gáll Melinda

Gáll Melindának hívnak, beszélgetési szármaszása és 25 éves vagyok (bár 20-nak érzem magam :P). Kolozsvárra ezelőtt hat évvel kerültem, elhatároztam, hogy turizmus szakon próbálok szerencsét (már rájöttem, rossz döntés volt). Elvégeztem az alapképzést, aztán a mesterit is. Egyetem ideje alatt végig dolgoztam, ahogy most is (jelenleg gyermeknevelőként), ugyanakkor munkát keresek, olyan munkát, ami rám illik, amit odaadással, kitartóan tudok végezni, és amiben kiteljesedhetek. Még nem találtam meg, de úgy érzem már jó úton járok.

Nyitott, kommunikatív és barátságos lánynak tartom magam, aki szereti, ha emberek veszik körül. Szeretek kirándulni, olvasni, zenét hallgatni, táncolni, de legfőképpen fotózni. A fényképezés valójában hobbiként indult, de mára már életem különösen fontos részévé vált.

A FIKÉhez kb. két évvel ezelőtt kerültem. Egyetemistaként többször is eljártam FIKÉ-istentiszteletekre, de csak jó -

val később merészkedtem el bibliaórákra. Nem is tudom, pontosan miért, egyszerűen csak becsöppentem a FIKE közösségébe. Tetszett, amit tapasztaltam, megfogott az emberek kedvessége, nyitottsága, és úgy éreztem, hogy ezt nekem találták ki – tényleg otthon éreztem magam. Ma sincs ez másképp. Mi sem bizonyítja jobban ezt, mint hogy jelenleg munkatárs vagyok, fotókört és román órát tartok, önkénteskedem, amíg tehetem, amíg az Úr úgy akarja.

Az életfilozófiám: „Hanem keressétek először Istennek országát, és az Ő igazságát; s ezek mind megadatnak néktek” (Mt 6,33). Idővel rájöttem, hogy nincs értelme aggódni, félni, gürcölni, mert saját erőnkől, bármennyire is akarnánk, nem vagyunk képesek bizonyos dolgok megváltoztatására... ezért kell kérni, hittel kérni. És elárulom nektek, hogy amióta eszerint élek, 360 fokot fordult az életem, és azóta minden sokkal könnyebb és szebb, mert nem egyedül cipelem a terheket!

Volt-, van- és lesz -istenélmények

Minden napban van valami új élmény – mondják sokan –, amit megragadhatunk, ha nyitottak vagyunk rá. Ám mikor minden nap ugyanaz az útvonal és úti cél, a hetek egy idő után túl hasonlóan telnek; dolgok, helyzetek, szerepek unalmassá válhatnak, mert már természetes a pékes néni kedves mosolya, a morgó siető emberek az utcán, kurzusok és bibliaórák, az Istennel való kapcsolatom is... Úgy érzem egyszerre fontos a megszokott mindennapi ütemezés, mert más-ként szétesnének a napok, de kell az új is, ami kilendít, felpezsdít vagy csak elgondolkodtat. Elég lehet egy hét távol a hegyekben egy szeretem-csapattal, imádsággal, gitár-énekekkel, csordogáló hegyi patakkal, ahol könnyebb ráhangolódni, odafigyelni az Istennel való kapcsolatra.

Idilli keret vagy munkás, tanulós hangulat, Isten mindenhol ott van. Egy miskolci tanfolyamon is ott volt, amikor nem bombasztikus, rengető élményben érezte jelenlétét velem, hanem aprónak tűnő filmkockákban. Ilyen volt, amikor a vendégszállásra érve vacsora után egy ismeretlen a háziak közül odalépett, hogy fogadjak el egy könyvet ajándékba, mert látta, hogy imádkoztam az asztalnál. Hát – gondoltam – itt csodabogár számba megy az imádkozó ember?! Nem mondtam hangosan, de kaptam a választ, hogy „egyszerűen jó látni, hogy még imádkozik valaki.” És nagyon örült, ha látott még egy-két imádkozó kezét. Egyszer közösen imádkoztunk, akkor nagyon boldog volt, és nemcsak ő.

Következő nap két nemlátó (vak) lány az udvaron vitatkozik, egyikük azt mondja: Na, látod, ezt mondom mióta! Mire a másik: És te látod, ezt magyarázom én is! Elmosolyodtam a szójátékon: „Na, látod? És te, látod?” - pedig egyikük sem lát, de a lélekbe mélyen beelátnak mindketten. Aznap délután szomorú voltam valami miatt, és egyikük felajánlotta, hogy elvisz a Volkswagenjével szellőzni. Mire én nagy okosan: Te nem vezethetsz! Érkezett is a válasz: „A fehér bot takarékos jármű!” - és elvezetett a Virágórához, Miskolc gyönyörű főterére, hazafelé pedig már végignevettük az utcákat.

Hol volt Isten ezen a tanfolyamon? Minden szó-

ban, mert valami mély belső szeretetből jöttek a szavak. Közben átfutott az agyamon: vakon valaki bemutatja nekem Miskolcot. Út közben fák, járdára parkoló autók, kukák, fedetlen gödrök, figyelmetlen járókelők és egyéb akadályok mellett Isten békéje ragyog az arcán.

Eszembe jutott az öcsém egyik mondata: Isten minden lépésem előtt ott van, előtted is ott halad! Billegve vagy szaladva, Volkswagennel vagy sem, de akkor ott nagyon közel éreztem Istent... Aztán újabb filmkocka következett, hazajöttünk. Keresni kezdtem a megszokott utcákon, az ismert arcokon azt a békét és örömet, amire Miskolcon leltem...

Az újabb filmkockákat azóta is gyűjtöm; igyekszem az apróbbakat, mert valahogy érdekesebbek, őszintébbek. Nagy filmkockák is akadnak, de idővel azok is megkopnak, kicsiké válnak. Ritkán szinte égetően mély az istenszeretet, melyre felelni szeretnék, de kevés rá minden bennem. Mi kéne: érzélem és tudat, odaadás és felnőtt autonómia? Magam sem tudom, csak azt, hogy Isten szeretete félelmetesen mély; ami bennem van, egy szikrája talán annak. Ilyen istenélményeket szeretnék még, de csak mértékkel, mint a filmekben, éppen annyit, ami elég a nézőnek ahhoz, hogy a következő napot is kíváncsian várja az újabb élményekért, filmkockákért, mert érdekes, titokzatos egyszerre...

Ilonczai Erika

ImPulzusOK

Csudák a Cserna völgyében

V. FIKE túratábor – 2012. július 10–15.

A Krassó-Szörény megyét ékesítő Cserna folyó völgye a maga pompájával fogadta kisautóval és mikrobusszal érkező tizenkét fős csapatunkat. A Prisacina vízgyűjtő tó végénél egy helybeli család kertjében sátoroztunk le, ahol élveztük házigazdáink bizalmát, két temesvári sátorozó szomszédunk társaságát, akik anyanyelvünket nem értve is részt vettek az egyik áhítaton. Fűzfa alatt, csörgedező vízforrás mellett gyülekeztünk reggelente, itt Isten bőségesen ellátott testi, lelki javaival. Reggeli eledelünket finom helyi ordával, sajttal pótolta, vacsorára pedig kirendelte az ízletes bográcsgulyást, szalmakrumplit és puliszkát.

A meghajolt fűzfa koronája alatt lélekben mi is meghajoltunk a Cserna völgyének Alkotója előtt. Nagy Alpár, Dávid István és Fodor Örs által vezetett áhítatok témája Istenhez és egymáshoz való odaforulás volt (1Móz 4,9; Ézs 7,11–16; Lk 18; Zsolt 125,1 alapján). A tábor vezérigéje: „Akik az Úrban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye!”

Barangolásaink során gyakoroltuk az áhítatokból tanultakat: egymásra figyelést, segítő kezet nyújtani, főleg mászaskor, észrevenni társunk igényét, érvényesíteni meglátásunkat, vagy éppen lemondani akaratainkról, együtt álmélni egy-egy lepke, cincér, különleges hernyó vagy lábatlan gyík fölött.

Első nap a sziklabérceivel büszkélkedő Mehádiai-hegység és a Cseszna-szoros segített nekünk rácsodálkozni Isten művére. A hajdani ezeréves határ sziklába vájt ösvényein andalogva csodáltuk a fehér mészkősziklákon élő fenyőfákat. A Moara Dracului nevű vízimalom mögött a vízesés zúgása törte meg a táj némaságát.

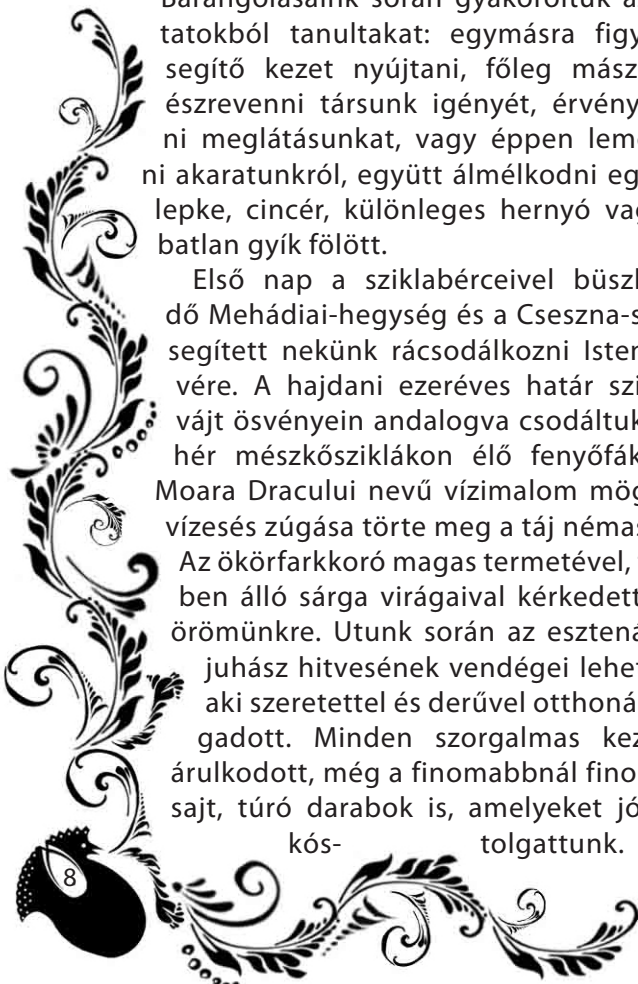
Az ökörfarkkoró magas termetével, fűzében álló sárga virágaival kérkedett a mi örömünkre. Utunk során az esztenánál a juhász hitvesének vendégei lehettünk, aki szeretettel és derűvel otthonába fogadott. Minden szorgalmas kezükről árulkodott, még a finomabbnál finomabb sajt, túró darabok is, amelyeket jóízűen

kóstoltgattunk.

Második nap bükk-, gyertyán-, kőris-, hárs-, tölgyfák árnyékában érkeztünk meg a Szeles-vízesés (Vânturătoarea) lábához. Mohás sziklafala, halk esése, mentás övezete különös nyugalmat árasztott. Jól esett érezni körülöttünk a mediterrán levegőt, a sugárzó nap melegét, bőrünkön a hideg vízcseppeket. Itt a bátrabbak beálltak a vízesés alá hűsíteni felmelegedett testüket. Majd továbbindultunk fölkeresni Románia legmagasabb vízesését, a Cociu-vízesést, amely láthatatlannak bizonyult, mert a nyár folyamán kiszáradt.

Harmadik nap a Cserna-hegységben levő Arjana csúcsot közelítettük meg. Hogyan? Gyönyörű napsütésben, erdei fényben, odvas vén fák mentén, vályúba csörgedező hús vízforrásoknál frissülve, tejoltó galajjal, hegyi imolával, kakukk- és szurokfűvel teli mezők vidám zsongása mellett, zamatos ringlószilvát kóstolgatva, legelő tarlóján ebédelve. Csodálattal köszöntünk a tűző napon munkálkodó embereknek, akik szorgalmasan gondozták Istentől kapott földjüket.

„Gondoskodjatok arról, hogy akivel találkoztok, boldogabb legyen a veletek való együttlét után, mint amilyen előtte volt.” (Kalkuttai Teréz) Talán szebbé tettük a juhász feleségének és annak a fiatalasszonynak és kislányának napját, akivel az Arjana csúcs közelében, Dobraia faluban találkoztunk. Felszabadultan mesélt magáról, a falu négy gyermekéről, akikhez kvaddal érkezik a tanító néniük a legközelebbi településről. Papjuk évente háromszor jön ki, s a táj szépségétől elragadtatva többször feljön egy szerzetes a hívekhez. Téltre ősszel hozzák fel a tavaszig ele-

ImPulzusOK

gendő élelmet. Egy biztos: mi boldogabban folytattuk utunkat, ezúttal a falu kis temploma melletti, völgybe ereszkedő ösvényen.

Negyedik nap a Mehádiai-hegységben rejtőzködő dolinákat szemlélhettük. A táborhelyünkhöz visszaindulva járatlan ösvényen, turistajelzéseket keresgélve ereszkedtünk le a völgybe. Utunkat illatos gamandorral, szurokfűvel pompázó mezők szépítették. Az est utolsó óráiban sátorhelyünktől mintegy 10 km-re található Herkulesfürdő hévizeiben pihentünk és forró barlangjában szaunáztunk.

Ötödik nap: sátorbontásunk és egyben utolsó kirándulásunk napja, melynek helyszínei Orsova, dunatölgyesi öböl (Dubova), Poncova barlang és a Nagy Kazán szoros.

Aztán a kisautó és a mikrobusz újból elindult, ezúttal Kolozsvárra. Hátszegen megpihentünk és megfogalmaztuk a táborban megélt élményeinket a „posta-kocsi-kuka” módszerrel, azaz mit üzensz a szervezőknek, mit viszel haza, valamint mit dobnál ki kérdésekre válaszolva.

Köszönjük Istennek, szervezőknek, résztvevőknek az együttlétet, Máthé Szabinak az anya-

gi támogatás megszerzését, a kolozsvári Bulgária-telepi Református Egyházközségnek a kölcsönbuszt.

A tábor ideje alatt a mezők virágaitól, kárpáti hegyektől tanultunk csendességet, engedelmességet, örömet. Áldott vagy te Urunk, hiszen „olyan forrás vagy te, ki maga keresi fel a szomszárókat” (Kierkegaard), természetjárókat, dolgozókat, kedves olvasókat!

Pál Erika

Szekszárdi gitárjáték a kincses városban

A Szekszárdi Gitárkvartett idén másodszor járt Kolozsváron, s élvezhette az IKE vendégszeretetét. Odaérkezésünk napján, augusztus 7-én már csak röpké sétát tudtunk tenni abban a szép városban, ami első szállásunkat adta már tavaly is.

Másnap két fellépés várt ránk. Az egyik délelőtt 11 órakor a Diakónia Keresztyén Alapítvány Jó Testvér Gondozóotthonában. Rövid koncertünk úgy a fogadtatás, mint a helyiség piciny volta miatt igen

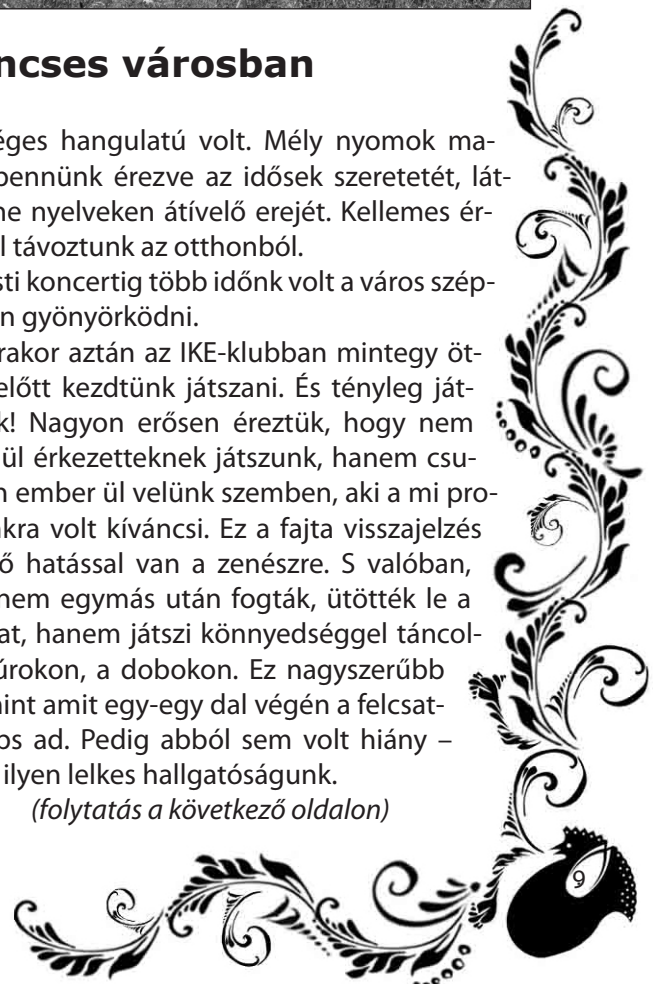

bensőséges hangulatú volt. Mély nyomok maradtak bennünk érezve az idők szeretetét, látva a zene nyelveken átívelő erejét. Kellemes érzésekkel távoztunk az otthonból.

Az esti koncertig több időnk volt a város szépségeiben gyönyörködni.

18 órakor aztán az IKE-klubban mintegy ötven fő előtt kezdtünk játszani. És tényleg játszottunk! Nagyon erősen éreztük, hogy nem véletlenül érkezetteknek játszunk, hanem csupa olyan ember ül velünk szemben, aki a mi produkciónkra volt kíváncsi. Ez a fajta visszajelzés ösztönző hatással van a zenészre. S valóban, ujjaink nem egymás után fogták, ütötték le a hangokat, hanem játszi könnyedséggel táncoltak a húrokon, a dobokon. Ez nagyszerűbb érzés, mint amit egy-egy dal végén a felcsattanó taps ad. Pedig abból sem volt hiány – rég volt ilyen lelkes hallgatóságunk.

(folytatás a következő oldalon)

ImPulzusOK

Szekszárdi gitárjáték a kincses városban (folyt.)

Élményekkel feltöltődve érkeztünk haza Szekszárdra, de már várjuk a jövő évet, amikor reményeink szerint újabb darabot láthatunk szép Erdélyországból.

Zenekarvezetőnk, Csele Lajos gondolataival búcsúzzunk a viszontlátás reményében:

„Engem Erdély szépsége, közvetlensége és a székely emberek kedvessége érintett meg. Járván Erdélyt olyan

bennem mélyen élő dolgok eredetére jöttem rá, amit eddig Magyarországhoz kapcsoltam. Kiderült, erdélyi az egyik legkedvesebb népdal, amit gyermekkorom óta dúdolok. Kolozsvár régi utcáit először járva úgy éreztem, mintha nagyon régóta ismerném, és szeretném őket. A hegyek és a csodálatos tájak folyamatosan azt súgják: Visszavárunk!”

András és a kvartett

Agancsos trubadúrok nyomában

Ha nem tudtam volna, mi az a hang, amitől visszhangzik az erdő, akár a félelem is hatalmába keríthetett volna, de így nagyon izgalmas volt hallani, ahogy zajlik az élet a sűrűben – valóságos agancsos vad kórus.

A gímszarvasbikák párzás idején hallatott bögő hangjára nemcsak a vadászok kíváncsiak. Ebbe az udvarlási rituáléba hallgattam bele kilenced magammal szeptember 24–26-án a Kelemen és a Görgényi havasokban. A bikák bögéssel, rigyetési szag árasztásával és agancsaik összecsapásával megküzdnek az ivarzó tehenekért. A hímek főleg hajnalban és napnyugtakor – de csúcsidőben éjszaka is – a tehenek nyomában járnak, és ha tehenet találnak, kitarotán őrzik a többi bikától, nehogy megpróbálják elcsalogatni tőlük.

Első nap Mesterházáról (Meștera) indulunk a kőfejtőtől fel egy mezőre, a fenyvesek közé, ahol az első szarvasbögős éjszakánkat töltöttük. Másnap Nyágráról (Neagra) folytattuk utunkat néhol eléggé veszélyes sziklás szakaszokon az 1278 m magas Zászpás (Zespezel) csúcsra. A Zászpás mezőn, ahol sátoroztunk, a gyönyörű naplemente mellett még egy izgalmas ténnyel szembesültünk: arra medvék is járnak, ugyanis egyértelmű

nyomokat hagytak maguk után. Másnap az úton tappancsaik gödreivel talákoztunk lépten-nyomon, de – hála Istennek – nem értük utol őket.

Valószínűleg a sátras éjszakázás és a hátizsákelés nehézségeitől tartva nem jöttek el többen, de mi kilencen nem bántuk meg, hogy bevállaltuk, hihetetlen élményben volt részünk. Főként Andrisra vagyunk büszkék, túránk öt éves résztvevőjére.

Ezúton is köszönjük a szervezőnek, Dávid István-nak, hogy ezekben a felejthetetlen élményekben lehetett részünk.

Gál Júlia

Nézzük együtt!

Régi FIKÉS hagyományt kívánunk feléleszteni, amikor a *Nézzük együtt!* sorozatot újra indítjuk. Lényege, hogy együtt elmegyünk színházba, moziba, operába, koncertre stb. és utána valahol leülünk, és beszélgetünk az előadásról. Előnye, hogy csoportosan megyünk, kedvezményesen kapjuk a jegyet, és ha valami mondandónk lesz az előadás után, akkor az nem marad bennünk. Első *Nézzük együtt!* alkalmunk november 21-én lesz, 19.00 órától, amikor az Állami Magyar Színházban *A fizikusok* c. előadást nézzük meg. Utána a színház bárjában megbeszélés.

Faggatózás

Úgy gondolom, valamilyen szinten az egész életem élménybazár. Viszont ha ki szeretnék emelni a tapasztalataim közül egyet, akkor elsősre a hegyi túrák jutnak eszembe. Mivel mindig, amikor felmegyek a hegyekre, kicsit el tudok szakadni a világtól, és tudom élvezni a csendet. A csend által pedig önkéntelenül is eszembe jut Isten. Ha fent vagyok egy hegygerincen vagy hegycsúcson, ahonnan belátni a tájat, rá tudok csodálkozni arra, hogy milyen szép helyre teremtett.

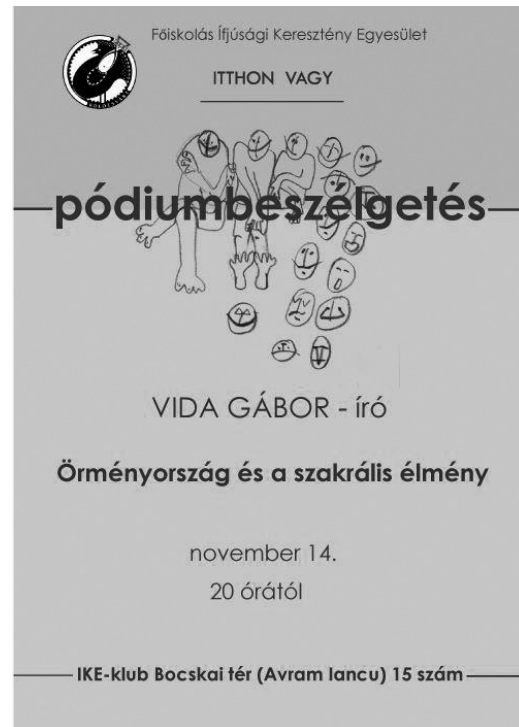
Isten emberének tartom magam. Büszke vagyok, amikor olyan feladatot kell véghezvinnem, ami az embertársaimnak fontos. Igyekszem megfelelni az elvárásoknak, és örömmel tölt el, amikor sikeresen elvégzem a munkám. Jó az emberek szemébe nézni és azt hallani: Igen jó volt. Ilyenkor látni szemükben a csillogást.

Mivel nyakas kálvinista vagyok, előfordul, hogy „elvárom” Istentől: azonnal cselekedjen. És meg is teszi nem egyszer. Ilyen pillanat volt az, amikor egy ismeretlen nagyváros állomásán nem tudtam melyik vonatra kell felülni, sehol nem volt kiírva semmi. Ekkor azt kértem Istentől magamban, hogy azonnal tegyen valamit, mutassa meg az utam. Ahogy a gondolatom befejeztem, vállon veregetett egy régi barátom, s megkérdezte: Te is hazajössz? Gyere ott a vonatunk, ideje volna felszállni... Isten mindenhol ott van, és tettei oly csodálatosak a mindennapi életben is, hogy sosem lehet betelni vele. Véleményem szerint, aki hisz benne és segítségül hívja őt, az a mindennapi életben felfedezze Isten csodálatos tervét, tetteiben Isten erejét, és így vagy úgy, de biztosan nyer.

- **Mi az, amire úgy emlékszel vissza, mint igazi élményre?**
- **Jelen volt-e benne valamiképp Isten?**
- **Mi az, amit szeretnél átélni, ami hiányzik az életedből?**

A nyaralásom az volt, igazi élmény, sokat barangoltam Budapesten, nyakamba vettem a várost egy térképpel és egy bérlettel, megnéztem híres helyeket: vár, labirintus, sziklakórház. Emellett (Budapesttől kívül) wakeboardoztam is (a vízisi egyik fajtája).

Komolyan megsérülhettem volna, de hajszálon múltott – és nem esett le egy hajszálam sem. Isten velem volt. Szívesen leülnék egyet vacsorázni azokkal a jó barátaimmal, akiktől sok kilométer választ el.

Egy hónappal ezelőtt, öt év kolozsvári „nagy” élet után új városba költöztem. Ismeretlen város, ismeretlen emberek, még a nyelvet sem beszéltem rendesen, de tudtam, hogy nem vagyok egyedül, egyvalaki biztosan velem van. Egy kedves barátom, anélkül hogy ismerte volna a helyzetem, ezt az ígét küldte aznap nekem: „Ne félj, mert nem vallasz szégyent, ne pironkodj, mert nem ér gyalázat!” (Ézs 54,4a) Ez megerősített abban, hogy itt kell lennem, és ami a legfontosabb: sosem egyedül. Az Úr mindig velem van, ha nem is mindig érzem.

Volt élménydús dolog az életemben, és ez az MKT:) (Munkatársképző Tanfolyam). Minden percében éreztem Isten jelenlétét, a barátok, áhítatok, előadások által, de ugyanakkor a hitem erősödésében is. Nagyon sajnálom, hogy az az idő már a múlté, de az emlékeket nagy gonddal őrzöm a szívemben és mindig megerősítenek :) Nagyon hiányzik a hangulat, amit akkor átéltem azokkal az emberekkel, és nagyon jó lenne újra megélni.

GondolatJelek

Mi volt kezdetben?

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.” János Evangéliuma első verse alapján hirdette október 7-én, a tanévnyitó istentiszteleten Dávid István FIKÉ-lelkész az igét.

Számos elgondolkodtató kérdést tett fel, melyek elvezettek a kezdet elemzéséig. Meddig lehet visszazárni? Meddig tudom a saját életem visszapörgetve végiggondolni? Vajon mennyi mindenre emlékszem és mi az, amire nem?

Sok mindent elfeledünk. Nem csak a jelentéktelen dolgokat, de a jelentőseket is. Már nem tudjuk előhozni, nem tudjuk végiggondolni ezt a kezdetet.

Mi ez a kezdet? Hogyan ragadható meg? Mi volt előtte? Van-e valami Istenen kívül? Elgondolható-e olyan világ, ahol Isten sincs?

Mi volt kezdetben? Meddig tudok végigmenni a saját életem, saját közösségem, a saját jövőm végiggondolásában? Meddig kell visszapörgetni? Ki az, mi az, ami mindent megelőz? Ki áll életem elején? Ki az, aki létrehív, meghatároz, befolyásol?

Elfelejtjük, ami történt velünk, ami a legelején volt. De addig kérdelem, amíg az Ige megszólal, amíg testté lesz az Ige. Mert lehet, hogy először úgy olvasom, hogy semmit sem mond, hogy nem értem, de abban a pillanatban, ahogy a kezembe veszem, abban a pillanatban mégis elkezdődik valami... Az élő Ige elkezd megcsendülni.

Mindezek arra készítettek, hogy elgondoljak, ki van valójában szívemben az első helyen. Ezen a ponton kezdek valamit azazal, amit itt találok. Új kezdet áll előttem, új év tele örömmel, új barátokkal, új munkatársakkal, számos nehézséggel, de nem sza-

bad elfelejtenem a fontossági sorrendet, ki áll életem középpontjában.

Ki az közülünk, akinek nem nehéz beismerni, hogy időnként elfelejti? Vagy bizonytalan abban, hogy jó irányban indult-e el? Vagy éppen Isten áldásának bizonyítékairól feledkezik meg?

Mert az, ahogyan élek, az én ajándékom Istennek!

Nem szabad elfelejteni, hogy Istennel mindig újra lehet kezdeni! És egy biztos: nem lenne múltad, jelened és jövőd Nélküle!

Ebben a kezdetben nem azt mondja, hogy szeress. Erre is képtelen vagyok, s rosszul érzem magam. Nem azt mondja, hogy szeress, hanem Isten Igéje a kezdetben egyetlenegy szóban kifejezhető, mégpedig abban, hogy SZERETLEK!

Eric Berne szerint az határozza meg életünket, hogy hogyan érezzük magunkat a világban, hogy alapvetően mit gondolunk önmagunkról, és mit gondolunk másokról. Négy szituáció jön létre: hihetem azt, hogy én rendben vagyok, és mások is rendben vannak: én okés vagyok, te is okés vagy. De gondolhatjuk ennek ellentétét is, ha mind magunkat, mind pedig másokat úgy látunk, mint akik nem okésak. A másik két esetben vagy önmagunkat tartjuk jobbnak másoknál, vagy másokat magunknál.

De az igazság az, hogy egyáltalán nem vagyunk rendben, hiába próbálunk állandóan megfelelni az Isten Igéjéből jövő irányításoknak. Isten mégis lehallgat hozzánk, és azt mondja: nem baj. Nem vagy okés, de én így is SZERETLEK!

Azt kívánom, hogy közösen tudjuk ezt a feltétel nélküli szeretetet megtapasztalni!

Zsú

Bibliaórák a FIKÉben

November 15-én kelta meditációs estét tartunk az IKE klubban. Vezeti Veres Csaba.

November 22-én vendégünk lesz Szikszai Szabolcs pécsi egyetemi lelképásztor.

November 29-én, advent első vasárnapja nagyhetében bűnbánati istentisztelet lesz kolozsvári gyülekezeti látogatással egybekötve.

keFír – A kolozsvári Főiskolás Keresztény Egyesület lapja – 2012. november, 17. szám

cirkálták: Farkas Zsuzsanna, Lázár Kinga, Gáll Melinda és mások

kavarta és sürgette: Zsigmond Júlia

dizájnlta és darabolta: Nagy Alpár

Isten éltesse Dávid István FIKÉ-lelkészt, akinek ma (november 11-én) van a születésnapja!

